

[Marinus Sørensen.]

blive igennem vilde sikkert ikke være forbundet med store Udgifter for Postvæsenet, det vilde i hvert Fald intet være imod de Udgifter, der paaføres de rejsende ved den lange Tid, den Tur tager, og ved Hotelopholdet. Jeg vilde mene, at hvis man imødekom Kravet om denne Ændring, vilde det blive paaskønnet i allerhøjeste Grad af det rejsende Publikum paa den Tur.

Endelig er jeg fra flere Sider i min Kreds blevet opfordret til at gøre den højtærede Finansminister opmærksom paa Inkassationsforholdene overfor Statshusmændene. Desværre er Tiden jo saadan, at flere af dem har den største Vanskelighed ved at klare Renter og Afdrag; og det hænder jo ikke saa sjældent, at Finansministeriet maa benytte Sagfører ved Inkassationen. Det er der maaske ikke noget at sige til; men jeg synes, der kunde være passende Regler, som disse Inkassatorer bør gaa frem efter. Det er jo noget af en haardhændet Behandling for disse daarlige stillede Husmænd, naar de i visse Tilfælde maa betale mellem 30 og 40 Kr. i Inkassationsgebyr for ca. 300 Kr. Jeg synes heller ikke, at disse store Gebyrer staar i Forhold til det Arbejde, der kræves af Inkassatoren.

For et Stykke Tid siden havde jeg Besøg af en Statshusmand, der meddelte mig, at han var kommet bagefter med Betalingen af Renter og Afdrag paa Statslaanet. Han hører ellers til dem, som i Almindelighed nok skal klare sine Forpligtelser; men nu havde han faaet et Brev fra Sagføreren, at Renter og Afdrag skulde være betalt i Løbet af 8 Dage; i modsat Fald vilde der gaa yderligere 17 Kr. paa. Nu er Forholdene jo saadan i Landbruget, at Indtægterne ikke altid falder paa en Lønningsdag; der maa ventes, til Mælkepengene kommer hjem, eller til Grisen har naaet Vægtgrænsen. Og uheldigvis for Husmanden kunde han ikke komme i Besiddelse af disse Penge før efter ti Dages Forløb. Jeg raadede ham til at ringe til Sagføreren og bede ham om to Dages Henstand. Det var for saa vidt et imødekommende Svar, han fik; det kunde meget godt lade sig gøre, men paa den Betingelse, at han for at faa disse to Dages Henstand maatte betale yderligere 17 Kr.

Nu er det indlysende, at Manden ikke var særlig glad for en saa haardhændet Behandling, som 17 Kr. for to Dages Henstand maa siges at være, navnlig da det ikke paaførte Sagføreren Udgift eller Ulejlighed af nogen som helst Art. Jeg paaotog mig da

at skrive til Finansministeriet og bede om den ønskede Henstand for Husmanden, og det skal siges til Finansministeriets Ros, at det imødekom Anmodningen, saa at Manden alligevel slap for at betale de 17 Kr.

Nu ved jeg selvfølgelig godt, at det ikke er Finansministeriets Mening, at der skal gaas saa haardhændet frem mod fattige Husmænd, idet Finansministeriet altid stiller sig velvilligt overfor Krav om Udsættelse af Renter og Afdrag. Men jeg vil alligevel mene, at Forholdene ligger saadan ude i Landets forskellige Kredse, at Finansministeriet vilde gøre en god Gerning ved at indskærpe sine Inkassatorer, at der ved Inddrivelsen af Renter maa gaas frem med et vist Maadehold med Hensyn til Gebyrerne; og det vilde vist ingen Skade være til, om Ministeriet foretog en Undersøgelse af, hvordan der gaas frem fra Sagførernes Side i de forskellige Kredse, selv om det skulde føre med sig, at der enkelte Steder blev skiftet Inkassator. Husmændene har under de vanskelige økonomiske Forhold et rimeligt Krav paa, at der ikke paalægges dem urimelige Byrder; og jeg synes, at alt for graadige Inkassatorer bør bremses.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ludvigsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Ludvigsen: Det ærede Medlem Hr. Pinstrup og sidst det ærede Medlem Hr. A. Chr. Christensen beskæftigede sig meget indgaaende med en Sag angaaende Digerne og deres fremtidige Forhold. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup fremkom med en Udtalelse, som jeg finder Anledning til at korrigere. Det ærede Medlem udtalte med Hensyn til Fiskeriet indenfor Dæmningen ved Øland, at der havde en Gang været noget Fiskeri, men det var for længst forbi. Det maa være en meget slet Meddeler, det ærede Medlem har haft, for jeg har i Dag modtaget en Meddelelse fra Fiskerne paa Gjøl, hvori de oplyser, at der i Ulvedybet, som ligger indenfor disse Dæmninger, hvert Aar bliver fisket for flere Tusinde Kroner, og det er ganske naturligt, at det vilde blive til stor Gene for disse Fiskere, om Lodsejernes Andragende, som har været behandlet herinde, blev imødekommet; det vilde betyde, at disse Fiskeres Vilkaar blev forringet i overordentlig høj Grad. Jeg vil derfor meget henstille, at dette Andragende ikke bliver imødekommet, og ligeledes vil jeg meget henstille, at den Jagt, som findes derinde, ikke gives Grund-